

svingninger, end der er for Jordens Vedkommende.

Men man har jo set en Teori blive banket saadan ind, at visse Hjerner har faaet den fast og ikke kan slippe den, og de holder nu fast ved dette: bare vi kunde undgaa denne lille Svingning, som er paa Jorden, vilde meget være vundet. Men naar der er offentlig Vurdering og Loven paa-byder, at denne Vurdering skal være i Overensstemmelse med de øjeblikkelige Salgspriser — og det forekommer mig, at ingen har Lov til at betvivle, den er det, thi det er at sætte en Plet paa de offentlig udvalgte Vurderingsmænd —, saa er det et Udtryk for en Afvejning af Chancerne, baade Opgang og Nedgang. Er der mere Chance for, at Jorden vil stige i den nærmeste Tid, vil Prisen være høj, Prisen vil altid ligge dér, hvor Sandsynlighederne mødes, og saa har den enkelte, der gaar ind til et Brug, lige saa stor Chance for at tabe som for at tjene. Og hvis vi nu har den Opfattelse, at den enkelte ikke skal have Chancen, saa maa jeg sige, det er meget vigtigt at fæste Opmærksomheden dér, hvor Svingningerne er store, nemlig i Øjeblikket for Bygningerne og Besætning og Inventar. Naar vi opretter et Husmandsbrug nu, udgør det, Jorden koster, ca. $\frac{1}{3}$ af hele Oprettelsessummen; de andre $\frac{2}{3}$ gaar til Bygninger, Besætning og Inventar. Denne Trediedel, disse 33 pCt., kan maaske i kommende Tider svinge op til at blive 40 pCt. eller maaske gaa ned til 25 pCt.; men de andre 66—67 pCt. er udsat for Svingninger baade ned og op, som udgør meget nær deres fulde Beløb. Hvis man derfor er saa bekymret for, at den unge skal tage en Risiko, men saa til Gengæld tage en Chance, skulde man hellere fæste sin Opmærksomhed paa det andet Forhold. Men man ved, det er umuligt, og saa slaar man ned her, hvor det betyder saa overordentlig lidt.

Til det ærede Medlem Hr. Knud Hansen, der sprugte, om Staten vilde overtage alle de Ejendomme, hvor vedkommende kunde ønske at blive Fæster under Staten, skal jeg, for ikke at blive misforstaaet, sige, at jeg for mit Vedkommende kan ikke anbefale, at Staten gaar ind paa en saadan Fremgangsmaade. At der er adskillige Udstykningsforeninger, som kan have været uheldige med deres Dispositioner, lige saa vel som der er private Mænd, der har været uheldige og har lidt store Tab og som Følge deraf godt kunde ønske, at Staten nu overtog deres Ejendomme, forstaar jeg. Men jeg advarer meget stærkt imod, at Staten gaar

ind paa den nævnte Fremgangsmaade. Jeg tror, at Staten foreløbig har nok at gøre med at udstykke den Jord, som ved Lens- og Stamhusloven er kommet i offentlig Besiddelse; jeg tror, det vilde være klogt at se, hvorledes Forholdene arter sig, inden vi gaar videre ad den Vej, der her er betraadt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen har Ordet for en kort Bemærkning.

Niels Frederiksen: Den højtærede Landbrugsminister sagde, at der var enkelte Teorier, der kunde banke sig saa fast ind i Hjernen, at man ikke kunde faa Øje paa noget andet. Jeg tror, at det kan man sige om begge Princippers Tilhængere. Den højtærede Landbrugsminister har sat sig i Hovedet, at den eneste Frihed, der gives, er den efter Lov af 22. Juni 1917; det er den, der skaber Sikkerhed for, at naar en Mand er dygtig og gør sit Bedste som Jordbruger, faar han og hans Slægt Nyttens deraf. Det er efter min Opfattelse forkert. Denne Sikkerhed gives kun efter Loven af 4. Oktober 1919; dér har man skabt en Ordning, hvorved Konjunktursvingningernes Indvirkning paa Jordpriserne er Jorddyrkerne fuldkommen uvedkommende. Hvad enten en Husmand starter i vanskelige Tider Jordprisen vedrørende eller i gunstige Tider, saa giver det System, der er skabt ved Loven af 4. Oktober 1919, Betingelser for, at han og hans Slægt faar det fulde Udbytte af det Arbejde, de udfører, og den Dygtighed de udviser. Det er efter min Mening netop denne Spøse, man skal benytte for at faa dygtige Landbrugere frem. Efter det andet Princip er Forholdet derimod det, at dér beror det ikke alene paa Dygtigheden, men tillige paa det Held, vedkommende Jordbruger har med at starte i det rigtige Øjeblik. Køber han sin Jord og Ejendom alt for dyrt og forpligter sig over for Kapitalbesidderen, enten det nu er Staten eller private, hænger han paa sine Forpligtelser, uanset hvordan Fremtiden bliver, og der skabes ingen Sikkerhed for, at den dygtige Mand og hans Slægt faar Nytte af den Dygtighed, han udfolder. Dette vil jeg gerne fremføre for helt at klare Spørgsmaalet.

Dernæst vil jeg sige, at jeg tror alligevel, at man i nogen Maade skulde lytte til dem, der er erfarne paa Landbrugsbesiddelsesforholdets Omraade. Jeg tror at turde paastaa, at naar jeg kommer ud til de mange Hundreder for ikke at sige Tusinder af Nybyggere, der staar famlende og usikre